

Em posareu...

Em posareu entre les mans la creu
o aquell rosari humil, suat, gastat,
d'aquelles hores de tristesa i por,
i ja ninguna amenitat. Després

tancareu el taüt. No vull que em vegem.
A l'hora justa vull que a Burjassot,
a la parròquia on em batejaren,
toquen a mort. M'agradaria, encara,

que alguna dona del meu poble isqués
al carrer, inquirint: «¿Que qui s'ha mort?»
I que li donen una breu notícia:

«És el fill del forner, que feia versos.»
Més cultament encara: «El nét major
de Nadalet.» Poseu-me les ulleres.

ANDRÉS ESTELLÉS, Vicent. *El gran foc dels garbons*, 1975.

Cançó de bressol

Ai, mumare meva, quin fretet que tenc...

J. Vidal Alcover

Jo tinc una Mort petita,
meua i ben meua només.

Com jo la nodresc a ella,
ella em nodreix igualment.

Jo tinc una Mort petita
que trau els peus dels bolquers.

Només tinc la meua Mort
i no necessite res.

Jo tinc una Mort petita
i és, d'allò meu, el més meu.

Molt més meua que la vida,
amb mi va i amb mi se'n ve.

És la meua ama, i és l'ama
del corral i del carrer,
de la llimera i la parra
i la flor del taronger.

Octubre, 1953

ANDRÉS ESTELLÉS, Vicent. *La nit*, 1956

La vida contada a un nen del veïnat

I llavors, Déu li va donar
la Vida a l'home,
i era tan bella i delicada
que l'home no sabia
què fer amb ella
i sols era feliç dormint.
Al dematí, però,
tornava la congoixa
i li venia aquell
desig enorme de plorar,
i duia als seus braços la Vida
com qui duu un nen de bolquers,
com qui duu un setrill de nitroglicerina...
De vegades la duia com si fos un real
i volia amostrear-la,
però tots en tenien i no li feien cas,
i callava, tristíssim...
¿Ja t'has menjat el berenar?

La mort, contada al nen del veïnat

La Mort venia de vegades,
però mai no se'n volia anar,
car es trobava bé,
allò que es diu ben bé,
ja saps,
com tu quan surts al corral i jugues
amb els pollets i amb els conills
i agafes una pedra verda
i la trenques amb una pedra blanca
i et poses a plorar de sobte
perquè sí, sense cap moriu,
i com ningú no et fa cas
calles,
i després tornes a jugar
amb açò o amb allò...
Mai no se'n va anar, la Mort,
i es va quedar per a sempre amb nosaltres,
la Mort, ja saps

ANDRÉS ESTELLÉS, Vicent. *La nit*, 1956